

NEW YORK SATIRE

Πῶς ὁ Ζαμπούνης γράφει
κι' ἔγεινε Μόργκαν Κάρνετζι και πλέει στο χρυσάφι.

Τὴν ἑβδομάδα μιὰ φορά τὸ φύλλο μας θὰ βγαίνει
και τὸ ξερὸ κάθε Ρωμηοῦ στὴν τσέπη του θὰ μπαίνει
μὲ πέντε σέντσια μοναχὰ τὸ φύλλο ν' ἀγοράζει
νὰ κἀνὴ γέλι' αὐτὸς μὲ μᾶς και μεῖς μ' ἐκείνον χάξι.

Νέα Ὑόρκη ἔδρα μας, τέταρτος χρόνος μπαίνει
πῶ πῶ και τὸ Λευτέρη μας σὰν τὶ τὸν περιμένει.

Εἴκοσι μιὰ Ἀπρίλη. Τὰ πράγματα χοντραίνουν
και σουπμαριν ἐσχάτως μέσ' στὰ νερά μας μπαίνουν.

Ἄν θέλῃ ὁμοῦ και κανεῖς συνδρομητὴς νὰ γείνη
δύο μοναχὰ δολλάρια τὸ χρόνο θὰ μᾶς δίγη,
κι' ὅπως μὴ κἀμνωμεν και μεῖς ἐράνουσ ὅπως ἄλλοι,
τὴν συνδρομὴ του ὁ κανεῖς νὰ τὴν προκαταβάλῃ.

Χίλια ἑνηηκόσια μὲ δέκα και ἑπτὰ
ποῦ προπαγάνδες σὰν στραβὲς μᾶς χόρτασαν λευκά.

Δώδεκα εἶναι ἀριθμὸς. Ἡ κόντρον μας κινεῖται
κι' ὁ Λάμπρος ψιθυρίζεται πῶς τώρα παρατεῖται.

Μὲ τὸ κράνος ὁ Λευτέρης τρέχει γαῦρος πρὸς τὴν νίκη
τὸ στρατὸ του ὀδηγῶντας κάτω κεῖ στὴ Σαλονίκη

Μαζὶ μὲ τὸν ἄλφα μαζὶ μὲ τὸν δεῖνα
γιορτάζουν τὸ Πάσχα και ψάλλουν τὴν πεῖνα.

Π.—Χριστὸς Ἀνέστη, Φασουλῆ, σὰν πέρισι και φέτο
Φ.—Γιὲς αἰνόου. Ἀληθῶς ἀνέστη Περικλέτο.

Και στὴν Πατρίδα σὰν ἐδῶ ἐπίσης ἀναστήνεται
μὰ στὸ σουβλί ἀντὶ ἀρνιοῦ ἐφέτος τοῦβλο ψήνεται.

Χριστὸς Ἀνέστη. Ὁ ντιονιάς ἀδιάκοπα σκοτῶ-
νεται
κι' ἂν ἡ Πατρίδα ἢ φτωχὴ ὅπως κιντᾶς σταυρώνεται
ὁμοῦ κι' αὐτὴ θ' ἀναστήθῃ γιὰ νὰ γενῆς ρεζίλι
και ν' ἀπομείνουν ἄλλα τῶν ἀσεβῶν τὰ χεῖλη.

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν τὸν θάνατον πατήσας
και ὁ Σαραῖν τὰ νῶτά του μεντνᾶν ἐξασφαλίσας
στὴ Σαλονίκη σήμερα τροχᾶ τὸ γιαταγάνι
κι' ὅπως θὰ ξέρῃς φόρεσε τοῦ γάμου τὸ στεφάνι.

Π.—Χριστὸς ἀνέστη. Ζύγωσε κοντὰ μου χασομέρη
νὰ λάβῃς φῶς ἀνέσπερον και σὺ ἀπ' τὸ Λευτέρη
Δεῦτε και σκῆψε κουνενὲ και σὺ μὲ μὲ ἀντάμα
μπρὸς στοῦ Διαγγεληματικοῦ τοῦ Λιονταριοῦ τὴν
κάμα.

Δεῦτε και πῶμα πῶμεν καινῶν τοῦ Κικιρίκη
ποῦ ἀσυρμάτους δέχεται ἀπ' τὴ Θεσσαλονίκη
και τὸν ζηλεύουν δὰ μαθὲς ὡς και οἱ ξένοι τύποι
κι' ὄλα τὰ ἔχει ἢ Μαρουλιῶ κι' ὁ φερετζὲς τῆς
λείπει

Φ.—Χριστὸς ἀνέστη μὰ σὰν πρὶν δὲν σκάζουν βαρελότα
Τώρα μυρίζουν νηστικῶν ἀποκλεισμένων χνώτα
και χάρις στὴν Τζοκόντα μας τὴ γλυκοκελλαδίστρα
στριφτήσαν τ' ἀντεράκια τους και γίναν κουβα-
ρίστρα.

Αὕτη ἡ μέρα ἢ κλητὴ και ἢ ἀγία μέρα
μᾶς βρῖσκει μὲ τὴν κόκκινη ἀντάρτικη παντιέρα
και κόσμος τρέχει μὲ κερὶ και μὲ σβυστὸ φανάρι
νὰ πάρῃ φῶς στραβωτικὸ ἀπὸ τὸν Καφαντάρη.

Π.—Ἡμέρα Ἀναστάσεως και λαμπρυνθῶμεν ὅλοι
Βουλγαρομάχοι ἐφθασαν ἀπ' ἔξω ἀπ' τὴν Πόλι
κι' ὁ Λευτεράκης νικητὴς μαζὶ τους σουλατσάρε
κροατῶν τοῦ διαγγέλματος τὸ χάρτινο χαντζάρι.

Χριστὸς Ἀνέστη ἐκ νεκρῶν ποπῶ και τί θὰ γίνη
ὡς κι' ἢ Ἰθάκη Φασουλῆ ἀντάρτεψε και κείνη
και ἔνεκα τὸ αἶσθημα τοῦπίκλινῃ ἢ κοιλιὰ
και οἱ Θιακοὶ ἐπρόδωκαν κι' αὐτοὶ τὸ Βασίληα.

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν κι' ἢ Ἀνταρτομανία
ἔπιασε τώρα Φασουλῆ και τὴν Κεφαλληνία
κι' ὅπου Νηοὶ και θάλασσα και Συμμοχοποδᾶρι
παντοῦ ἀστράφτει τρομερὸ ἀνταρτικὸ χαντζάρι.

Φ.—Σὰν εἶπαν Μπάλφουρ ἔρχεται ἐδῶ και Βιβιάν
εὐθὺς πολέμου ὀργασμὸς κάθε Νηοὶ μας πιάνει

κι' οἱ Πρεσβευταὶ τὰ χεῖρια τους ἐνίψαν ἐκεῖ κάτω
κι' εἶπαν ἀθῶοι εἴμεθα και μεῖς σὰν τὸν Πιλάτο.

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν καθὼς και πέσον πάλι
Οἱ Γερμανοὶ σκοτῶνονται οἱ Ἀγγλοὶ και οἱ Γάλλοι
και μέσ' στοῦ Σὸμ τὸ πατιοντὶ και τοῦ Ἀράς τὴ δίνη
δὲν ξέρομε τί νάγινε κι' Γκοριζία κείνη.

Ποῖος ξέρει μέσ' στὴν Ἡπειρο οἱ Ἴταλοὶ χαμάλη
στὰ Γιάννενα, στὸ Δέλβινο τί δάφνες δρέπουν πάλι
κι' ἀναδιφῶντας τῶν μαχῶν τὰ μπουλετιν τὰ τόσα
δὲν εἶδα μιὰ μπατάγλια καινούργια γραντιόσα.

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν. Ἀνέστη κι' ἢ Ρωσσία
ὁμοῦ προβλέπω Ρωσικὴ εἰρηνικὴ χωσία
κι' ὅπως ἢ φλάσκα μολογᾶ κι' ἐκείνοι ποῦχουν γνῶσι
μαλλιὰ κουβάρια γίνησαν οἱ φίλοι μας οἱ Ρῶσοι.

Χριστὸς Ἀνέστη. Ἐποχὴ καινούργια ἀνατέλλει
κι' ἂν γκορητίγης μὲ σουπμαριν ὁ Κάτσερ μᾶς
στέλλει
ὁμοῦ ἐδῶ σ' ἐθειλοντᾶς τὸ Στέιτ μᾶς τυρῶζει
γιατί πῶς βλέπεις κίνδυνος κανεῖς δὲν μᾶς βιάζει.

Π.—Ἡμέρα Ἀναστάσεως και γιὰ ἐχθροὺς και φίλους
Κομᾶν περιπτυσῶμεθα βρὲ Φασουλῆ ἀλλήλους
και τοῖς μισοῦσιν εἶπομεν και κάθε Κικιρίκη
Λόσε και μένα λίγο φῶς ἀπ' τὴ Θεσσαλονίκη;

